

SABOTEER HUN PROJECTEN!

De macht probeert haar greep op de straten te vergroten

De stad verandert. Het dagelijkse ritme in de wijken reflecteert het leven en het overleven van haar inwoners. Ongetwijfeld ontsnappen de verhoudingen in de straten van Brussel niet aan de heersende logica van het geld en de macht. Maar hier en daar, in de barsten en kieren, door de verveling, een onverwachte ontmoeting of met voorbedachte rade, ontstaan relaties die zich niet laten inkaderen, die weerspanning zijn tegenover berekeningen van winst en recuperatie.

De macht probeert dit te verhinderen, ze is er op uitgetrokken om de straten te heroveren. De overheid en al haar instellingen leggen een grote inspanning aan de dag om vorm te geven aan de stad, om deze te structureren. Wijkcontracten, pleinen en straten die heraangelegd worden, de opening van werkcentra, enkele gerenoveerde gevels, de promotie van de netheidsideologie, een diversiteit aan controleurs (van paars over rood en grijs tot blauw), meer camera-ogen die ons bespieden, sociale koopwoningen voor een werkende middenklasse (GOMB) etc. De verdedigers van de macht praten over sociale mix en opwaardering door middel van een opkuis en aantrekking van nieuwe inwoners die de burgerlijke moraal (onder-

danigheid/burgerzin en arbeidsethiek) moeten verspreiden en de wijk een nieuw, 'beter' imago moeten geven. Hetzelfde, oude verhaal dat ons wordt opgespeld sinds de eerste volkswijken in opstand kwamen tegen de rijken en machtigen, 150 jaar geleden.

Het is geen toeval dat op hetzelfde moment braakliggende terreinen, ateliers en depots getransformeerd worden tot loften en luxe-appartementen door projectontwikkelaars die hun winst willen meepikken. Kureghem is gegeerd door de ligging naast het centrum, het Zuidstation en langs het kanaal. De gegoede huurders zullen de huurprijzen omhoog duwen waardoor andere inwoners gedwongen worden te verhuizen naar verder gelegen en meer geïsoleerde oorden (zoals Aalst, Ronse, Charleroi,...). Eenzelfde machtsgebreven dynamiek hebben we gezien in de wijk langs de Dansaertstraat, langs het kanaal in Molenbeek of in laag Sint-Gillis.

De macht mag haar berekeningen doen, haar plannen uittekenen maar haar totalitaire ambities zijn daarom geen realiteit. Wat de architecten van de macht op hun teken tafels voorbereiden, kan op het terrein gesaboteerd worden.

LATEN WE ONCONTROLEERBAAR ZIJN!

Wij willen geen leven gebouwd op controle en winst

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Verwoesters • Een jaar geleden vestigde het park- en tuinbedrijf Marinx zich in Sirault. Met het bedrijf kwam het lawaai van haar camions en kranen mee. De buurt staar vijandig tegenover het bedrijf, en in deze context ging het huis van de baas, Geoffrey Marinx, in rook op. Nog onbewoond, maar het zal moeilijk worden om zich nog zoals gepland was binnen een maand in de woning te installeren... Boodschap begrepen meneer?

Verzekering bis • En deze keer blijft er niets meer over van de bureaus van de verzekeringsmaatschappij ABC in Wemmel. Het vuur brak rond 2 uur 's nachts uit op verschillende plaatsen. De baas van dit bedrijf zal zich zeker afvragen of het hier over een wraakactie gaat van iemand die er genoeg van heeft zich te laten afzetten door verzekeringsmaatschappijen. De vorige keer dat het bureau werd aangevallen was een paar maanden geleden, toen een molotov cocktail tegen de gevel gegooid werd.

Groene camouflage • In Beho zijn de officiële aankondigingsborden voor de bouw van een windmolenpark verschillende keren ten prooi gevallen aan vandalisme. Windmolens worden ons door de staat aangesmeerd als een zogezegd ecologische oplossing voor het energieprobleem, maar de echte vraag blijft: waarom is er nood aan zoveel energie? Om de giftige fabrieken draaiende te houden, om het functioneren van de kapitalistische economie te vrijwaren? Wij vechten tegen het kapitalisme en tegen al haar infrastructures, of ze nu "groen" zijn of niet. In elk geval, de windmolens zijn op zichzelf al verwoestend (lawaai, degraderen van het landschap, weer stukken terrein opgeofferd op het altaar van de economie). De openbare enquêtes van grote industriële of statelijke projecten bieden dus een gelegenheid voor tegenstanders om deelname te weigeren en de democratische maskerade te saboteren die de staat orkestreert om haar wil te kunnen opleggen en de bittere pil te doen slikken.

Collaborateurs aanvallen • De bouw van nieuwe gevangenissen (van nog meer capaciteit om mensen op te sluiten en de sociale kwesties te verstikken met een versteviging van de veiligheid en repressie) hangt ook af van de bedrijven die ze bouwen. Zich opstellen tegen deze nieuwe gevangenissen betekent dus ook stokken steken in de wielen van deze collaborerende bedrijven. Zo hebben onbekenden de ramen uitgeslagen van het Centrum van Architecturale en Urbanistische Studies en Onderzoeken (CERAU), dat zich bevindt op de Wedrennenlaan 20 te Brussel. Deze architecten hebben meegewerkt aan de bouw van de nieuwe gevangenis van Marches-en-Famenne die haar deuren begin november heeft geopend. Voor een lijst van collaborerende bedrijven kan je bijvoorbeeld de site www.lacavale.be bekijken.

Cipiers en gevangenisdirecteurs aan de schandpaal genageld

HET STEEKT

29 november 2013. De laatste zitting in het proces tegen drie cipiers en drie gevangenisdirecteurs. Ze worden voor de rechtbank gebracht op beschuldiging van slagen en verwondingen, vernederingen en folter tegen Farid Bamouhammad, die gevangene die het hoofd niet buigt voor de gevangenis. Er is veel politie aanwezig op het plein voor de rechtbank in Nijvel, en binnen staan er in elke gang en op elke verdieping flikken. De orde moet beschermd worden, de sociale orde die opsluit en foltert in naam van de Wet. Buiten houden anarchisten en andere rebellen een kleine bijeenkomst. Ze hangen een spandoek uit "Gevangenis is folter. Met woede en passie strijden voor de echte vrijheid" en verdelen pamfletten aan de voorbijgangers. Wanneer de politie de anarchisten de toegang tot de rechtbank ontzegt, wordt er geroepen. *Cipiers folteraars. Hou moed Farid. Steen na steen, muur na muur, laten we de gevangenissen vernietigen.* De rechter, de procureur en de advocaten worden kwaad: ze horen alleen nog maar de echo van degenen die vechten tegen de gevangenis. Trouwens, ook toen ze naar de rechtbank kwamen, moeten ze gemerkt hebben dat een groot deel van Nijvel ondergespoten was met slogans en graffiti tegen de gevangenis. Laten we hopen dat er een koude rilling over hun rug is gegaan. Hun koude is onze warmte.

Tijdens het proces heeft iedereen geprobeerd om onder zijn individuele verantwoordelijkheid uit te komen. De cipiers (of beter, hun advocaten) geven toe dat ze er misschien een beetje brutaal aan toegegaan (afranselingen, boeien aan handen en voeten, gevangenen naakt in een cachot smijten), maar dat is de schuld van het Belgische gevangeniswezen. De directeurs (of beter, hun advocaten) zeggen dat ze niet alles kunnen controleren, dat ze richtlijnen krijgen en dat ze die zo goed mogelijk toepassen. De procureur dringt erop aan dat ze hier niet moeten oordelen over de Belgische gevangenissen (ze heeft goed begrepen dat net dat steekt!). Ze volgt daarmee de verontwaardiging van de smerige Hans Meurisse, führer van de Belgische gevangenissen, die er zeker voor gezorgd heeft om zijn onvrede tot aan de oren van de magistratuur te laten komen. Uiteraard is niemand verantwoordelijk, en degene die de afranselingen en de gevangenis aanklaagt moet zijn mond houden. En ja, de procureur vraagt dan ook de vrijspraak voor de cipiers en 18 maanden gevangenis voor Farid omwille van beledigingen en bedreigingen. Maar we hebben het al veel gezegd: *onrecht heeft een naam en een adres.*

De smerige manoeuvres hielden daar niet op. Enkele dagen voor het proces beslist Hans Meurisse dat het regime van de voet- en handboeien opnieuw moet toegepast worden op Farid. Telkens hij uit de cel komt (douche, telefoon, wandeling, bezoek) wordt hij geboeid. Daarnaast werd Farid ook bij verrassing aangevallen door cipiers in het cachot en kreeg hij vuistslagen zonder dat hij zich kon verdedigen. Op het moment van het schrijven van dit artikel is Farid in honger- en dorststaking om een einde te stellen aan deze ondraaglijke situatie. Laten we ook nog benadrukken dat alsmaar meer rebelse gevangenen onder speciale regimes worden geplaatst: in de helse modules van Brugge en Lantin, in de verhoogde veiligheidssecties van Ittre of Sint-Gillis. Daarenboven zien we een "nieuw" beleid toegepast worden: geïndividualiseerde regimes om de weerstand te breken (isolatie, afschaffing van bezoek, boeien, pestmaatregelen).

Dit proces en deze hele situatie laten zien dat de gevangeniswereld niet de minste kritiek kan verdragen. Afranselingen zijn er elke dag. Plaatsingen in isolatie zijn er elke dag. Vernedering, dat is dagelijkse kost in de gevangenissen. En vrijheidberoving, de ergste folter die je een mens kan aandoen, is de essentie zelf van de gevangenis. Maar wij zijn niet bang om te strijden, wij zijn trotst om te vechten aan de zijde van Farid en alle andere gevangenen die revolteren. En dat de gevangenisadministratie het goed in haar oren knoopt dat niets zonder antwoord zal blijven, dat de strijd stokken zal weten te steken in de wielen van de gevangenis machine.

De politie is niet onze vriend maar onze vijand

Op 23 oktober betogen 4000 flikken tegen geweld tegen de politie. Op deze plek, de "neutrale zone" aan de Wetstraat, is het verboden om te betogen. Op dezelfde plek werden de dag eerder verschillende betogers tot bloedens toe in elkaar geslagen, ze betoogden tegen de migratiepolitiek van dit land. Verschillende politici en burgemeesters waren aanwezig (zoals de leider van de NVA en burgemeester van Antwerpen Bart de Wever). De politievakbonden hebben een stakingsaanzegging ingediend van 29 november tot 2 januari 2014, ze zullen staken indien ze niet meteen antwoorden krijgen op hun roep voor meer repressie, in het algemeen, en specifiek in enkele dossiers. Deze brief werd ons toegestuurd vanuit de gevangenis van Sint-Gillis.

De industriezones van Bangladesh, waar honderden textiel-fabrieken staan die de kledij van de grootste merken en ketens van de wereld produceren, zijn etterende onthullingen van de wreedheid van het globale kapitalistische systeem. Enkele maanden geleden kostte een tragedie het leven aan 1127 arbeiders en arbeidsters toen een fabriek instortte die ondermeer produceert voor H&M en Carrefour. Maar die ramp zal ons niet doen vergeten dat er elke dag doden vallen. Afranselingen en vernederingen in die vrijhandelszones zijn dagelijkse kost. De uitbuiting van de arbeidskracht is 24u op 24 om te antwoorden op de noden van de markt.

In 2006 ontstak heel Bangladesh in een revolutie die waarschijnlijk zonder voorga was: arbeiders en arbeidsters staken toen honderden fabrieken en ateliers in brand, ze maakten kapot wat hen dag in dag uit kapotmaakt. De repressie was bloederig en daarna startte de business weer op om de productie te versnellen. En vermits winsthonger geen limieten kent, vermits de reserves aan arbeidskrachten onuitputtelijk lijken, kiezen al deze industrieën voor een koers naar de bodem inzake arbeidsomstandigheden. De tragedies die eruit voortkomen nemen ze er vlotjes bij. Vaak slaat de vlam weer in de pan in Bangladesh. Zonder gedoe en bemiddeling gaan de arbeiders over tot de aanval. Niet om de fabrieken te veranderen. Niet om ze menselijker te maken. Niet om ze over te nemen. Niet om te dialogeren met de opzichters en de directies. Nee. Ze vallen aan om die industriële strafkampen plat te branden. Ze vallen aan om de waakhonden en de meesters fysiek te elimineren. Zoals een week geleden, op 29 november 2013, toen in Gazipur na een zoveelste dode arbeider in één van de grootste textiel-fabrieken van Bangladesh waar meer dan 18 000 mensen uitgebuit worden, de arbeiders de gebouwen in brand staken. Tien verdiepingen van de fabriek waar de kledij van Marc & Spencer, Zara, Gap,... geproduceerd werden werden verwoest door het zuiverende vuur.

Maar niet alleen in Bangladesh wordt het leven van arbeiders opgeofferd op het altaar van de winst. In de Antwerpse haven, volgen de "ongelukken" elkaar op. Er waren nog maar net tientallen arbeiders vergiftigd op een chemische site toen een accidentele explosie in de Total-raffinaderij

twee doden veroorzaakte. En dat is zonder de tientallen "kleine veiligheidsincidenten" per dag mee te tellen waarbij arbeiders verminkt of vergiftigd worden. In Italië, begin december, verwoestte een nachtelijke brand een textiel-fabriek in Prato. Er vielen vijf doden, want de arbeiders en arbeidsters sliepen ter plekken, in slaapbarakken. In Brazilië werden twee arbeiders gedood toen een kraan op een werf van een toekomstige voetbaltempel, in aanbouw voor het Wereldkampioenschap, instortte (trouwens, laten we niet vergeten dat er vele rellen zijn in Brazilië tegen dit wereldspektakel dat een groot veiligheids- en urbanistisch offensief tegen de armen met zich meebrengt).

De arbeiders en arbeidsters van Bangladesh hebben geen medelijden van niets of niemand nodig. Maar ze smijten ons ook een uitdaging en een waarschuwing in het gezicht: tussen degene die uitbuit en de kapitalistische uitbuiting verdedigt en degene die uitgebuit wordt en in opstand komt kan er alleen maar vuur zijn. Ongelooflijke en afgrijselijke verhoudingen verbinden ons met de hele wereld, een wereld die produceert en vooruitgaat door uit te buiten, door te vergiftigen, door te doden. De kapitalistische verhoudingen bevleken ons allemaal, zonder uitzondering, met het bloed van de uitgebuit. Ons dagelijks leven vult zich met dingen, van kledij tot I-phones, van juwelen tot voedsel, die mensenlevens gekost hebben en daarenboven de zakken van enkele miljoenen rijken vullen op een planeet die bevolkt wordt door meer dan zes miljard mensen. Het gaat hier dus niet alleen over de uitbuiting van onze arbeidsuren of over de kloof tussen rijk en arm, het gaat over de uitroeiing van de geest zelf van de mens, de mens die bruut, cynisch, afgestompt en blind geworden is. Het gaat er dus niet om je wat te verontwaardigen over het lot van die arme Bangladeshi, of om je geweten te sussen door bepaalde merken niet te kopen in de waan dat niet alle kapitalistische producten altijd het resultaat van uitbuiting hoeven te zijn, of om weg te zinken in het heersende cynisme van "zo is het nu eenmaal" of "dat raakt mijn koude kleren niet". Waar het om gaat, is te begrijpen dat als we niet werken aan de vernietiging van het kapitalisme, de vernietiging van haar industrieën, haar infrastructuur, haar bedrijven, haar chefs, we meewerken aan onze eigen vernietiging.

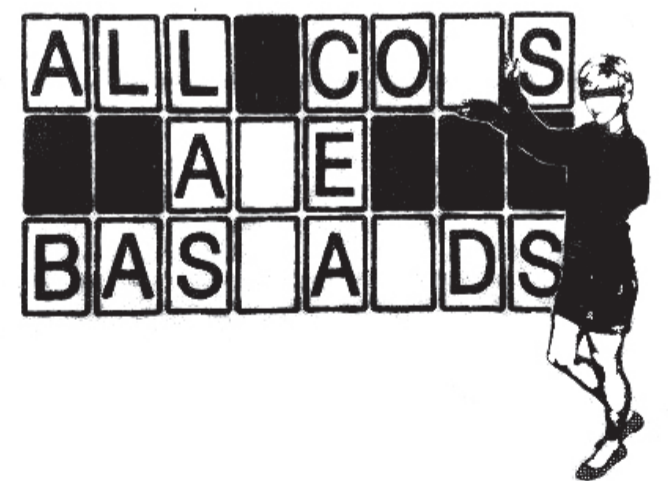
Wat betreft de twee mannen die levend verbrand zijn op de Total kan ik stellen dat het een 'wonder' is dat er zo weinig verminkten en doden vallen in de petrochemische hellekrocht waarin we overleven. Maar geloof vooral je oren en ogen niet want alhoewel weer twee levenslichten zijn uitgegaan, blijft het scorebord waarmee de werkongevallen worden tentoongesteld overal op nul. Tenzwischen van de donkere magie, de reusachtige mechanische monstertuigen, de dodelijke gassen, de kankerstralen, vechten dagelijks duizenden onbewust een strijd uit tegen de dood en voor het overleven.

Bericht uit het industriële strafkamp van Antwerpen.

De dagelijkse routine saboteran • Onbekenden hebben 's nachts de stroom van de seinrichting van het spoor dat Brussel met Antwerpen verbindt onderbroken. Tientallen treinen op spitsuur moeten afgelast worden en de vertragingen lopen op tot 45 minuten. Wanneer de bazen, de leerkrachten en de werkgevers afhangen van onze stiptheid om op tijd aan te komen om ons te laten uitbuiten, als de economie over het algemeen afhangt van het vlot verloop van het transport, dan is dit een eenvoudige manier om stokken te steken in hun wielen.

Zelfs de koeien loeien mee • Een burger-klikker belt de politie van de zone Lasne om aan te geven dat er een koe op vrije voet is. Wanneer de patrouille aankomt, springt het dier op de auto, waarbij het de capot en de voorruit verpletterd. Het politievoertuig kan niet meer gebruikt worden. We willen alle koeien aanmoedigen om hun zoektocht naar vrijheid en hun goesting om te vernietigen voor te zetten, niet enkel tegen de auto's van de flikken, maar ook tegen die van de rijken en de bazen, overvloedig aanwezig in deze rijkste gemeente van Wallonië.

Glimlach • Nieuws over ontsnappingen blijft altijd voor een glimlach zorgen. Twee gevangenen ontsnapten uit het deportatiekamp voor mensen zonder papieren 127bis in het gehate Steenokkerzeel. Een maand voordien waren er zes gevangen genomen mensen zonder papieren die een ontsnappingspoging waagden in het befaamde gruweldorp MerkSSplaSS. 's Nachts braken ze de ramen, hebben ze de alarmen buiten werking gesteld en de muren beklommen. Na het inademen van de vrije lucht, hebben drie van hen hebben zich verwond en zijn moeten achterblijven. De drie anderen zijn weggeraakt. Bravo!

30 oktober 2013, gevangenis van Sint-Gillis